

WATERMELON SLIM & THE WORKERS - BULL GOOSE ROOSTER

Het zal zo'n veertig jaar geleden zijn dat Watermelon Slims debuutalbum 'Merry Airbrakes' uitkwam, vlak na zijn legerdienst in Vietnam. Sindsdien combineerde gitarist en harmonicaspeler Bill Homans, geboren in Boston, Massachusetts, het truckerbestaan met een muzikale carrière. Als hij niet toerde, platen opnam of het publiek entertainde dan stond hij wel als vredesactivist op de barricades waar hij opkwam voor de belangen van de Vietnam veteranen. De vrachtwagen, velden met watermeloenen, heftruck en dito aanverwante baantjes heeft hij inmiddels aan de kant gezet om opnieuw in zee te gaan met producer Chris Hardwick en zijn band The Workers. Inmiddels heeft Slim zich ook een plaatsje veroverd in de 'Oklahoma Blues Hall of Fame' en samen met 'The Workers' rijfde hij ook al een Award binnen. Met deze begeleidingsband doorkruist hij nu al jaren Amerika en Europa. Zij zijn ook weer van de partij in dit gevarieerd album, het twaalfde in de rij, waarin naast enkele covers, o.m. van Woody Guthrie en Slim Harpo, vooral de eigen songs van Homans een plaats krijgen.

Opnieuw toont kempiaan Watermelon Slim zijn veelzijdigheid door de blues van Chicago en de Delta in elkaar te verstrengelen alsof het om een lang uitgesteld huwelijk gaat met folk en country in het randgebied. Het aangrijpende a capella gezongen 'Take My Mother Home' is zelfs een regelrechte Gospel. Hij vertolkt deze klassieker alsof hijzelf ergens in de brandende zon op een stenig veld staat te wroeten. Zijn diepe stem herinnert dan aan deze van bariton Paul Robeson. Elders zingt hij met de passie van een geknechte geest zoals op 'Prison Walls' waarin zijn machteloosheid opbotst en afketst tegen de tralies. Hij begeleidt zich zowel met slidegitaar als met verscheurende harmonicasons. Bij The Workers valt vooral het heftig drumwerk van Michael Newberry op dat de emotionele zang van Slim kracht bijzet zoals op het broeierige 'Bull Goose Rooster'. Tussen de gastmuzikanten bevindt zich o.m. Danielle Schnebelen, bekend van Trampled Under Foot, wat de slowblues 'Over The Horizon' met het warme pianospel van Dennis Borycki tot een gevoelvol zangduet omdooit.

De meeste songs schreef journalistieke Slim vanuit zijn eigen ervaringen en observaties uit het verleden. Vermits hij ook een tijdlang als kunstschilder actief was gebruikt hij daarbij beeldtaal die hij laat opgaan in ritme en groove. Zijn roestig gepassioneerd stemgeluid gebruikt hij als verfkleur. De snijdende gitaar of snerpende harmonica laten daarin striemen achter. Variatie gaat hem gemakkelijk af. 'Trucking Class' met mooie drumintro neigt naar de country van Johnny Cash. Op het a capella gezongen 'Northwest Passage' ontpopt hij zich als een folky Ewan McColl. Op de laatste track begeleidt Gary Nicholson met akoestische gitaar het melancholische 'Words Are Coming To An End', breekbaar vertolkt. Daarmee zet de veelzijdige muzikant een voorlopig koppelteken achter meer dan een uur unieke Watermelon Slim' blues. De diep in de bluesbodems gewortelde songwriter die tien jaar geleden nog een hartaanval overleefde is meer dan ooit doordrongen van de ziel en het impact van Amerikaanse rootsmuziek zowel in protest als in zelfexpressie en heling.

Marcie